

Tu, Nichita...

Mircea Cărtărescu

Când am stat prima dată față-n față cu Nichita Stănescu (mă simțeam de parcă aș fi stat la masă cu Eminescu sau cu Baudelaire) eram la restaurantul Uniunii Scriitorilor cu prietenul meu Traian T. Coșovei. Am fost atunci atât de intimidat de ochii albaștri, foarte depărtați, ai lui Nichita, încât vreo jumătate de oră n-am putut scoate o vorbă, lucru pe care el l-a luat drept o tăcere ostilă.

"Bătrâne, gata!" mi-a spus până la urmă. "Ai dreptate, sunt cel mai prost poet din lume. Dar hai să stăm de vorbă, totuși, și să ciocnim un pahar ca doi prieteni." "Dar dimpotrivă", i-am răspuns, "am tăcut fiindcă vă respect prea mult..." "Haide, lasă-l pe vă și pe dumneavoastră. Zi-mi tu, bătrâne!" "Iertați-mă, dar nu pot..." Atunci Nichita s-a uitat la mine mai atent. "Ascultă, tu ești credincios?" "Da, bineînțeles." "Și te rogi câteodată lui Dumnezeu?" "Da, uneori." "Și cum îi spui lui Dumnezeu când te rogi, Tu, Doamne, sau Dumneavoastră, Doamne?" "Tu", i-am răspuns zâmbind, pentru că mi-am dat seama brusc ce vroia să spună. "Și-atunci, dacă lui Dumnezeu îi spui tu, mie de ce-mi zici dumneavoastră? Hai, bătrâne, zi-mi Nichita, și să fim sănătoși..."

De-atunci, în puținele momente în care ne-am mai văzut, m-am străduit să-i spun pe nume: tu, Nichita.